

SAMAN YOLCULARI

Sarp Kiper

Editör
Ayşe Sağlam
Kapak
İlayda Karagöz
Mizanpaj
Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-18-5
1.Baskı: Nisan 2021

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye
Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti
Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1
Maltepe / İstanbul
Tel: 0216 3011213
Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt
Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti
Esatpaşa mah. Ziyapaşa cad. No: 4 Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05
www.egebasim.com.tr
Sertifika No: 45604

*Eserde yer alan kiři ve kurum isimleri tamamen kurgu olup
gerçek kiři ve kurumlarla ilgisi yoktur.*

Hikâye 1

Arif

TRRK-TRRK Patenin üst tokalarını bağladı ve evden çıktı. Dükkânı açmak için işe doğru kaymaya başladı. Son 5 haftadır sokaklarda artık daha az insan, hatırı sayılır açık dükkân vardı ve sokakları arabaların, otobüslerin, dolmuşların sesi değil, kuşların cıvıl cıvıl sesleri ve rüzgâr yüzünden ağaç yapraklarının birbirlerine sürtünme sesi süslüyordu. Bu sesler ne kadar doğaya ait ve huzur dolu olsa da Arif bu sesleri duymaya hâlâ alışamamıştı. Doğanın çıkarttığı, insan eli değmemiş saf sesler, Arif'i ürkütüyordu. Herhangi bir köşenin ucunda baş gösterebilecek olaylar ya da çoğu zaman olduğu gibi hiçbir şeyin olmama ihtimali Arif'in omuriliğini korku dolu titreşimler ile doldurmaya yetiyordu. Doğanın; bu el değmemiş seslerini duymamak için merdivenlerden atarken, tırabzanların üstünden kayarken kulaklığından gelen caz müziği Arif'i rahatlatıyor ve kayarken konsantrasyonunu artırıyor. Bu yüzden de kayarken kulaklığını hiçbir zaman çıkartmıyordu.

Son beş haftadır paten performansı da artmıştı; kendini daha dengeli ve patenlerinin üstünde daha rahat hissediyordu, daha geç yoruluyordu ve eskisine oranla daha az düşüyordu. Bunun nedenini beş haftadır ayık olmasına bağlıyordu Arif. Kendi torbacısı dâhil ne kadar torbacı varsa hepsi beş haftadır kepenkleri kapatmıştı. Bu yüzden geceleri artık eskisi gibi hızlı geçmiyordu ve sabah daha dinç uyanabiliyordu. Arif bu durumdan oldukça memnundu. Arif her sabah, dükkânı açmadan önce antrenman niyetine dükkâna patenle beş dakika uzaklıktaki kaykay parkına gidip orada bir saat boyunca pateni ile kayıp yeni hareketler deniyordu. Bugün de farklı değildi.

Kaykay parkına geldiğinde ilk dikkatini çeken ne kadar sıcak olduğuydu. Beyaz betona çarpıp yansıyan Güneş ışıkları havayı iyice boğuyor ve hissedilir bir şekilde sıcaklaştırıyordu. Dükkânda üniforma niyetine kullandığı tişörtünü çıkardı; telefonundan Jazz-Hop playlistini açtı ve Türkiye'nin en büyük kaykay parkında, kendini kaybedene kadar kaymak için 'bowl'a sert bir iniş yaptı. Aşağı yukarı yirmi dakika boyunca kaydı; rampaların hepsini, tüm merdivenlerin yüksekliklerini ve platformların uzunluklarını avucunun içi gibi biliyordu. Ama hiç durmadan yüksek tempo yirmi beş dakika boyunca kaymak, hoplayıp zıplamak isterseniz bir olimpik atlet olsanız da yorucu bir fiziksel aktiviteydi. Dinlenmek için 'half pipe'in üstüne çıktı, bir dal Camel Soft yaktı; kulaklıklarını çıkardı ve kendisini kan ter içinde bırakan Güneş'e çıplak gözlerinin dayanabildiği kadar baktı. Güneş, Arif baktığı zaman Arif'i gözlerini kapatmaya zorlayan tek şeydi. Arif'in bakmakta zorlandığı tek şey, baktığı zaman fiziksel bir acı hissettiği tek şey Güneş'ti. Ne tuhaftır ki Arif, bizlere enerji ve hayat vermesine rağmen insanlar için uzaydaki en tehlikeli şeyin her zaman Güneş olduğunu düşünüyordu. Arif, tanımlanabilmesi imkânsız, kendisinden ve bildiği her şeyden daha üstün bir varlığın gezegenimiz olan Dünya'yı daha ufacık bir bebekken iki parmağının arasına alıp Güneş'ten en muhtemel uzaklığa yerleştirdiğini düşünüyordu. Bu iki parmak Dünya'mızı, Güneş'e birazcık daha yakına yerleştirseydi Dünya'daki bütün ruhlar daha ölmeden cehennem ateşini tadardı. Bu iki parmak Dünya'yı Güneş'ten bulunduğu konuma göre biraz daha uzağa yerleştirseydi, Dünya'mız koca bir buz kütesine dönüşürdü. İşte Güneş'in ölümcül kudreti ve kuvveti bu kadar küçük marginler ile ölçülebiliyordu. Güneş'ten olduğu uzaklığa Dünya'mızı bulunduğu konuma bırakan varlıktan da korkuyordu Arif. Eğer bu gezegenin başına kötü bir şey gelecek olursa bunun sorumlusunun Güneş ya da gezegenimizi bulunduğu yere bırakan üstün Varlık olacağına emindi. Belki de haklıydı ama beş hafta önce ne kadar yanıldığını tüm insanlar gibi o da öğrenmişti. Beş hafta önce, uza-

yın derin karanlığından Dünya'mızın çarpışma rotasında olan, şu ana kadar kaydedilmiş en büyük gök taşının haberini dünya devletleri ortak bir açıklama ile halka bildirdi. Magdelin666X adı verilen gök taşının sekiz ay sonra Dünya'ya çarpıp hasarın jeolojik ve ekolojik olarak Dünya'daki bütün canlı hayatını sona erdirecek seviyede olduğunu söylediler. Arif için Güneş, artık insanlar için evrendeki en tehlikeli ikinci şey olmuştu. İki gün ve iki gece boyunca inanılmaz bir kaos ve vahşet süsledi Dünya'nın dört bir ucunu; dükkânların çoğu yağmalandı, bankamatiklerin önünde ve tahmin edilebilecek her yerde çok fazla kan döküldü. Çok fazla insan öldü ve çok daha fazla insan yaralandı. Fakat yetkili birimler hazırlıklı olsa gerek ki bu kaos sadece iki gün, iki gece sürdü. Sonrasında devlet ipleri ele aldı; sürekli olarak kapı kapı herkese erzak dağıtıldı. Polis ve güvenlik görevlileri sınırlı sayıda da olsa işlerinin başında çalışmaya devam ediyordu ve sokağa çıkmak, bir nebze de olsa artık ölümcül bir habitata adım atmak gibi değildi; en azından gündüzleri. Tabii insanların çoğu güvenlik nedeniyle ve kalan sürelerini istedikleri gibi geçirmek için az kalmış zamanlarını çoğunlukla aileleri ve arkadaşları ile kapalı mekânlarda geçiriyorlardı. İnsanlar sokağa daha az çıkıyordu; ayrıca çıkmak istememekte haklıydılar, nihayetinde ölüm kaçınılmazken kimsenin ne yapacağı belli değildi.

Arif sigarasından son bir fırt çekti ve izmaritini kaykay parkının dışına fiskeyle fırlattı. Kaymaya devam etti. Magdelin666X ismi verilen ölüm taşından önce de Arif hayata kendi belirlediği, önemli olduğunu düşündüğü ritüellere ve kurallara uyararak yaşayan genç bir adamdı ve bu göktaşı onun ritüellerine bağlı kalmasını engellemedi; hatta ritüellerinin bu yeni dünyada ona ne kadar yardımcı olduğunu gördüğü için onlara daha da çok bağlandı. Bu yüzden de sigarasının izmaritini ikinci evi olarak gördüğü kaykay parkının içine değil, bitişiğindeki çimenlere fırlatmaya devam ediyordu.

Bir saatin sonunda telefonundaki müzik kesildi ve alarmı çaldı. Bu artık kaymayı bırakması gerektiğini ve dükkânın yolunu tutup dükkânı açması gerektiğini bas bas bağırarak alardı. Alarmı duyduğu ilk an alarmı görmezden gelip bütün gün parkta kayıp sigara içmek istedi. Fakat Arif hayatta kalmaya oynuyordu ve ne olur ne olmaz diye enerjisini boş yere harcamaması gerektiğinin bilincindeydi. Çantasından şişe içinde tuttuğu musluk suyunu çıkardı ve kafasını öne eğip başından aşağı suyu döktü. Çantasından havlusunu çıkardı ve iyice kurulandı. Tişörtünü giyip dükkânın yolunu tuttu. Parktan ayrılırken karşı kaldırımda ona bakarak yürüyen kırk yaşlarında bir adam gördü. İlk etapta adam hiç de iyi niyetle bakmıyor gibiydi. İlk üç kural Arif için en önemlileriydi. O yüzden ilk üçteydiler ya zaten. Kural 2: “Taviz maviz yok.” Arif de adama baktı, Kural 3: “İlk kelime karşıdakinden gelsin.”

Arif ile adam bir süre birbirlerine baktıktan sonra gözleri ayrıldı ve ikisi de kendi yolunda ilerlemeye devam etti. İki tarafı ağaçlarla kaplı dar sokaklardan kayarken ‘Dünya’nın şu halinde paten kayan biri gördüğü için şaşırmıştır, o yüzden bakmıştır; bir zararı yok.’ diye düşündü Arif. En azından böyle umuyordu.

Yeşillerle kaplı bu dar sokaklar Arif’i hep aynı yere çıkarırdı. “The Krok.” Siyah kepenklerin üstündeki siyah tabeladaki yeşil timsah kafasını gördü ve durdu, derin bir nefes çekti. Uzaktan da olsa dün gece de dükkâna bir zarar gelmemiş gibi duruyordu. Artık hiç araba olmasa da önce sağa sonra sola sonra tekrar sağa baktı ve yolun karşısına geçti. Araba olmadığını o da biliyordu fakat dükkânın bulunduğu sokağa baştan aşağı bakıp hiç bir sıkıntı görmemek, ona günün sorunsuz geçeceği hakkında ümit veriyordu. Krok’un kepenklerini çantasından çıkardığı gibi anahtar ile açtı. Kasanın arkasındaki tuvaletlerin karşısındaki küçük bahçeye girdi ve patenlerini çıkarıp ayakkabılarını giydi. Bir buçuk saatin sonunda ayakkabılarıyla attığı ilk birkaç adım Arif’e her zaman sanki

bulutların üstünde yürüyormuş gibi bir his veriyordu. Hayatın bu tarz küçük mutluluklar yaşattığı anların gitgide azaldığını ve altı ay sonra bunların hiçbirini tadamayacağını bilmek, onu gerçekten çok derinden üzüyordu. Ama bu üzüntü kısa sürdü. Kepenklerin açıldığını duymuş olsalar gerek Mars ve Alex'i pıtır pıtır sokağın başından gelirken gördü. Hemen dükkânın önündeki mama kaplarından birine dün akşamdan kalan yemekleri koydu, diğerine de su doldurdu.

Mars; pembe tasmalı, kulakları sarkık, kuyruğu her zaman dik duran, beyaz lekeli, kahverengi Pointer cinsi bir kopekti. Arif açıklamadan sonra sahibinin olduğunu düşünüyordu. Çünkü ne olursa olsun hiç kimse bu kadar güzel bir hayvanı bırakıp gidemezdi. Alex ise daha büyük ve simsiyahtı. Tam bir sokak köpeğiydi. Bu ikisinin her gün dükkâna gelip dükkânda takılması Arif'i çok mutlu ediyordu. İnsan sosyal bir varlıktır, yalnız kalmak kimseyi iyi hissettirmez ve Mars ile Alex Arif'e arkadaşlık ediyordu. Aynı zamanda bir bakıma güvenlik sistemi olarak da işlevleri vardı. Olmasa bile art niyetli insanlar Mars ve Alex'i gördükten sonra bir kez daha düşünüyordu. Bu da Arif'e yapması gerekeni yapmak için yeterli zamanı tanıyordu.

Mars ve Alex karınlarını doldururken Arif kahve makinesini çalıştırdı; masalara kül tablalarını koydu ve yerleri yalap şalap süpürdü. Buzdolabındaki tatlıların ve sandviçlerin sayımını yapıp son kullanma tarihlerini defterine yazdı. Ardından depo olarak da kullanılan arka bahçeye girip süt kolilerine baktı. Yarım koliden üç adet bir litrelik süt kalmıştı ve yarın son kullanım tarihleri geçiyordu. Bu, Arif'in moralini oldukça bozdu, fazladan süt vardı; tarihleri geçiyordu. Dünya sona ermek üzereyken yeni sütün gelmesini bekleyemezdi. 'Bugün herkese Latte satacağım.' diye düşündü. Kendine buzlu bir Latte hazırladı; Mars ve Alex'in kıvrıldığı yerin dibindeki koltuğa oturup bir dal Camel Soft yaktı.

Sigarasını içerirken Arif istemsizce denizlere atılan çöpleri; o çöpler yüzünden ölen yunusları, toşbağaları ve diğler deniz canlılarını düşündü. Metropol kentlerdeki insan kirliliğini, kalabalıktan dolayı arkadaşıyla yan yana yürüyemediğı sokakları düşündü. İnsanların aptallıkları yüzünden yanan yağmur ormanlarını ve ağaçlarla beraber canlı canlı yanan hayvanları düşündü. Para için her şeyi gözden çıkarabilen, Dünya'nın sonu gelirken dayanışma ve destek yerine kaos ve teröre sığınan insanoğlunu düşündü. Sigarasından çektiğı her fırtına insanlığın ayrı bir kirlı yüzü aklına geldi. Sigarasından son fırtına çekip kül tablasında öldürürken Mars ve Alex'i ayaklarının dibinde yatarken görmek onun üzüntüsünü tekrardan sildi. 'Biri cins, sahibi tarafından sevgi ile beslenen bir hayvan, diğeri ise görece çirkin tüm hayatını sokaklarda zorluklarla geçiren bir hayvan. Ama insanların aksine işler karıştığında birbirlerine sahip çıkıp destek olabiliyorlar. İnsanlar gerçekten de bu dünyayı hak etmiyor. Ne mutlu ki hak etmediğimiz, mucizelerle dolu bu güzel gezegenin sonunu da kendi ırkım getirmiyor.' diye düşündü Arif.

Mars'ın kafasını kaldırıp sokağın başına doğru bakmaya başladığını fark etti. Mars'ın kuyruğı iyice dikleşmişti. 'Güvenlik sistemi devrede, biri geliyor.' diye düşündü Arif. Mars bir av köpeğıydi ve çoğı zaman fark ettiğı şey henüz onu fark etmeden çok önce Mars onu fark edebiliyordu. Arif oturduğu koltuktan kalkıp emin adımlarla kasanın arkasına geçti. Kasanın arkasında bir muşta, bir kelebek bıçak, bir adet de beysbol sopası vardı. Muştayı çok uzun zamandır kullanmıyordu ama kullanımındaki tek zorluk karşısında kine vurana kadar karşısındakinin muştayı görmemesiydi. Kelebek bıçağını hiç kullanmamıştı ve kullanmak istemiyordu. Gerçi çoğı zaman bunların hiçbirini kullanmasına gerek kalmıyordu ama tedbiri elden bırakmamak lazımdı. Mars'ın hâlâ havlamamış olması ve Alex'in hâlâ yatıyor olması Arif'in içini bir nebze rahatlatı. Kim gelecek acaba, diye düşünürken Mars'ın kuyruğı bir anda

sağa sola heyecanlı bir şekilde oynamaya başladı ve dükkâna Elif geldi. Çantasından iki dilim salam çıkardı ve birini Mars'a diğerini de Alex'e hafif korkak bir tavırdan savurdu.

“Günaydın.” dedi Elif.

Elif bu yeni dünyaya ayak uydurabilen, sokağa çıkmaktan korkmayan ve dünyanın doğal güzelliklerini takdir edebilen kısa boylu, yirmili yaşlarında genç bir kadındı. Her gün olmasa da en az iki üç günde bir dükkâna gelip kahve içiyordu. Krok'un müdavimlerinden biriydi.

“Günaydın Elif.” diye yanıtladı Arif ve istemsizce Elif'in parıldayan, düz, kumral saçları dikkatini çekti, Elif kasaya yaklaştığında ise diri göğüsleri dikkatini çekti. Arkasında tuttuğu sol elinden muştayı çıkartıp arka cebine koydu.

“Nasıl gidiyor?”

“Aynı tas aynı hamam. Ne istersin?”

“Uzun çekim Ice Americano.”

“Sütün tarihi geçiyor, bugün son. Atacağım hepsini, istersen Latte yapayım. İçeceğin son güzel Latte olur.”

Arif'in bu pesimist kelimeleri Elif'i etkilemiş olsa gerek, Elif'in yüzü düşmüştü. “Bilemedim ya.” dedi.

“Şöyle düşün, yarın ya da haftaya veya gelecek ay buraya geldiğinde ve canın Latte istediğinde sana Latte veremeyeceğim. Ve senin isteğini yerine getirememek beni üzer.” dedi Arif.

Yüzünde hafif bir gülümseme ile “Karamelli olsun o zaman.” dedi Elif. Ücreti nakit olarak verdikten sonra dışarı geçip her za-

man oturduğu yere oturdu. Americano'dan karamelli Latte'ye çabuk ve sert bir geçiş olmuştu. Bu seçim Arif'i şaşırttı. Elif, Arif'in oldukça ilgisini çekiyordu; akıllı bir görünümü vardı ve sadece bırktığı üniversitede okuduğu kitaplardan gelen bir zekâ değil hayat hakkında bazı şeyleri rayına oturtmuş, kendine güvenen bir insandaki zekâyâ sahip bir izlenim sunuyordu.

Elif'in kahvesini hazırlarken mikrodalgaya koyduğu çikolata parçacıklı kurabiyeler de hazırdu. Kurabiyeleri özenle tepsiye koydu ve kahveyle güzel bir sunum hazırladı. Elif'in masasına gidip "Kahven hazır." deyip masaya koydu tepsiyi.

"Kurabiyeler bizden, ikram." dedi Arif.

"Onların da mı tarihi geçiyor?" deyip eline bir parça alıp ağzına attı. "Ne fark eder ki?" diye düşündü Arif. Ama Latteler hakkındaki pesimist yorumunun Elif'i üzdüğünü gördüğü için düşüncelerini kendine sakladı.

Dünya'nın sonunun geldiğini hatırlatan bir tonda "Ee senin hayat nasıl gidiyor?" deyip Elif'in karşısına oturdu. Cevap vermek yerine ağzının ön tarafında, dudaklarından hava püskürterek garip bir ses çıkardı Elif. Bu Arif'in oldukça hoşuna gitmişti, bazen duyguları anlatmak için kelimeler gerekmezdi.

"Yarım saat sonra Büyük Gün toplantısı var, ona gideceğim." dedi Elif.

Arif'in anladığı kadarıyla Büyük Gün, dinsel bir örgüttü. İlahi bilimlerde geçen Dünya'nın sonu hakkındaki teorileri tartışan ve bunlardan destek ve ümit bulmaya çalışan bir gruptu.

"Uhh, lütfen kelimelerimi mazur gör ama senin bu saçmalıklara inanan insanlardan olduğunu hiç düşünmemiştim." dedi Arif. Bu